

прозвучало просто като речитативен вариант на предходните ви-
зии, като не дотам дълбока алегория, като схематичен тезис на не-
изкоренимата Яворова опозиционалност. В случая паратекстуал-
ните знаци /концептуалният наслов и посвещението “Б. Пеневу”/
изиграват решаваща роля: в дискурса не просто се появява нова
тематична единица, а появата на новото заглавие разсредоточава,
раздвоява, мултиплицира разнородни значения вътре във и извън
стария текст. “Нирвана” и “Тома” вече изглеждат потопени, попад-
нали в съвсем различни културни езици, отнасящи се до изцяло
различни духовни реалии; произведена е несводимостта на източ-
ния езотеризъм към парадоксализираните у Яворов християнски
категории “вяра” и “безверие”. По странен начин обаче ефектната
несводимост се превръща в семантичен свод на идентични смис-
ли: макар и разноредови концепти, Нирвана и Вярата се прибли-
жават в своята непостижимост, невъзможност и абсурдност. Зна-
ченията на интертекста /или в новообразувания пролом/ са сложно
преплетени: “знойно жадните”, “безсънни и безнадеждни” герои от
“Нирвана” са по християнски активни, неспокойни, водени от екси-
стенциалния трепет, страх, ужас, бродещи всъщност около това свое
априорно състояние, неспособни да отхвърлят личното, индивиду-
алното, Азовото и екстазно да потънат в “призивната хладност” на
покоя; неверникът Тома е изцяло деиндивидуализиран, преминал
оттатък - в своята угасналост, лишеност от пориви и желания, чрез
слепотата си /т.е. чрез надмогнатата сетивност/ той е почти постиг-
налият Нирвана, почти превърнал се в безличност, безазовост, без-
присъственост.¹⁹

В този смисъл стават обясними няколкото категорични зачерк-
вания на текстове от антологичния хипертекст: отпадането на тези
построения от дискурса съвсем не е просто авторов каприз, нито
израз на прекомерна, безпощадна свръхкритичност - тези текстове
остават извън антологията, извън хистоматийността, извън “кла-
сицитета”, не заради своята безстойностност, а защото осуетяват
просветляването на специфично дисконтинуалната логика. Четей-
ки поезията на Яворов, Яворов запазва и утвърждава в полето на
хистоматийното единствено творбите с позиционна стойност.
Построенията, които дублират и трафаретизират характерни мо-
тиви или които нарушават правилния синтаксис на дисконтинуи-
тета, са безвъзвратно отстранени. Те, общо взето, излизат от обсе-